

която била разбита и пръсната; а султанътъ, останалъ на една могила само съ яничеритѣ, билъ обкръженъ отъ войскитѣ на Тамерлана. Напразно се опитвалъ сръбскиятъ князь Стефанъ да пробие неприятелскитѣ редове съ своитѣ 5000 обковани съ желѣзо конници, за да спаси зетя си Баезида. Най-послѣ, слѣдъ силна съпротива, яничеритѣ били за пръвъ пѣтъ разбити и се пръснали, а князь Стефанъ билъ принуденъ да се спасява съ бѣгство. Тогава Баезидъ, много военачалници и безчетъ войници паднали въ плѣнъ. Тамерланъ напредналъ чакъ до Бѣло-море и ограбилъ Бруса и другитѣ малоазийски градове, които били пълни съ богатства, заграбвани отъ турцитѣ при нападенията и войнитѣ имъ въ Балканския полуостровъ.

Баезидъ умрѣлъ въ плѣнъ, а царството му се разпокъсало между синоветѣ му, които започнали дълги и кървопролитни войни помежду си. Най-послѣ надъ всички прѣодолюбѣлъ Мохамедъ, който възстановилъ единството на османското царство. Тогава турцитѣ станали отново силни и опасни за свойтѣ съсѣди, особно за маджаритѣ.

Маджарски походи противъ турцитѣ. — Турцитѣ започнали да нападатъ на Трансилвания, но сръбцинали силенъ отпоръ отъ юначния войвода на тая страна, Янъ Хунияди. Скоро къмъ него се присъединилъ и върховниятъ му господарь, маджарекитъ краль Владиславъ, който се заловилъ да изгони турцитѣ отъ Европа. За тая цѣль Владиславъ и Хунияди прѣминали (въ 1443 г.) прѣзъ Дунава при Бѣлградъ, завзели Нишъ и София и достигнали чакъ до Златица, но поради голѣмитѣ студове и снѣгове се завърнали назадъ. На слѣдната 1444 г. тѣ потеглили отново, но само съ около 15,000 войници, между които имало малко бошняци и единъ отредъ власи. Тоя пѣтъ Владиславъ прѣминалъ прѣзъ цѣла сѣверна България направо за Варна, отдѣто венецийската флота щѣла да го прѣнесе въ Цариградъ, та оттамъ да започне борбата за изгонване на турцитѣ. Изъ пѣтя кральтъ изпращалъ до близкитѣ български селища писма, съ които искалъ да му се подчинятъ. Но, като дошѣлъ въ Варна, султанътъ го настигналъ съ голѣми сили и го нападналъ. Сражението станало прѣдъ самия